

MET 10-0 ACHTER...

Ik heb soms het idee dat ik 10 - 0 achterloop op leeftijdsgenoten. Nu heb ik het gevoel altijd al gehad. Ik voelde me altijd anders of de ander. Nooit één deel van een groter geheel, nooit het gevoel gehad dat ik ergens bij hoor of bij wilde horen. Ik voelde me een outsider, een misfit, een buitenstaander, een punker, een kraker, een steuntrekker, een nietsnut, een gestoorde gek, een onruststoker.

Ik ben nadat ik mijn HBO had afgerond met een diploma bij jeugdzorg Groningen gaan werken in een 24 uren crisisopvang voor jongeren die nergens meer welkom zijn. Ik voelde me daar thuis, omdat ik zelf ook het gevoel kreeg uitgekotst te worden in mijn ouderlijk huis. Ik was toen nog niet op de hoogte van mijn jeugdtrauma's, die hadden zich nog niet geopenbaard. Pas toen ik zag wat kindermishandeling en verwaarlozing met een kind doet viel bij mij het kwartje. Ik ging na een half jaar ver over mijn grenzen te zijn gegaan in mijn werk over de kop. Burn-out en depressie waren het gevolg. Ontslag kreeg ik niet, ik moest zelf maar ontslag nemen of blijven werken op therapeutische basis. Ik nam ontslag en door eerlijkheid naar de gemeente kreeg ik een bijstandsuitkering en toen kwam ik in de malle molen van het leven als bijstandsgerechtigde terecht. Ik praat nu over 2003 en in die tijd had je als bijstandsgerechtigde nog wel rechten. Toen kreeg ik nog vrijstelling zodat ik in therapie kon en mezelf kon ontplooiën in vrijwilligerswerk. Toen vrijwilligerswerk nog vrijwillig was.

Tegenwoordig, heb je weinig rechten meer, ben je geen bijstandsgerechtigde meer maar een werkweigeraar. Een doorn in het oog van de gemeente. En als je dan net als mij wel eens in aanraking bent geweest met justitie of de GGZ maak je geen schijn van kans meer. **Het beeld is al geschetst, want tegenwoordig werken alle organisaties samen om een beter beeld van de mens te krijgen zodat ze maatwerk kunnen leveren en dat maatwerk bestaat dan uit een aanpak die bij iedereen hetzelfde is.** De gemeente vindt dat als u een uitkering ontvangt, u op onze manier mee moet doen aan activiteiten om werk te vinden. U moet al het werk aannemen. U moet werken met behoud van uitkering. Werkt u niet mee dan bent u een fraudeur of verlagen wij uw uitkering. Tien jaar ben ik los geweest van de gemeente doordat ik geen uitkering nodig had om in mijn menselijke behoeften te voorzien. Ik kon mezelf ontplooiën door vrijwilligerswerk doen, therapieën volgen, clean worden van de alcohol en drugs en dat zonder de druk te ervaren van verplichte sollicitaties, werkacademies, talentcentra en re-integratietrajecten. Ik heb mezelf ontwikkeld volgens mijn waarden en normen.

Toen ik in 2017 ging scheiden en besloot te gaan samenwonen met mijn huidige vriendin - die ook een soostrekker is - werkte ik als parttime postbezorger en mocht alles inleveren bij de gemeente zodat we niet boven bijstandsniveau uit zouden komen. **Want als je samen gaat wonen met iemand die recht heeft op een uitkering, dan ben jij in één klap de voorliggende voorziening.**

5 maart jl. ontving ik een brief van sociale zaken, of eigenlijk mijn partner ontving een brief waarin stond dat zij haar inkomstspecificaties van de ziektewetuitkering nog niet had doorgegeven. De grap is dat zij vorig jaar november en december niet in de ziektewet heeft gezeten, ik was dat. Een week later krijgen we een brief met een meer dreigende en beschuldigende toon. Ik zou de inkomstspecificatie van afgelopen januari niet door hebben gegeven. Ik heb in januari deze doorgegeven en in februari nogmaals, omdat de sociale zaken beweerde dat zij deze niet hadden ontvangen. Voorheen bracht ik alles langs, bij het stadskantoor, met ontvangstbevestiging voor als ze zouden beweren dat ik niks had ingeleverd. Tegenwoordig ben ik iets beter van vertrouwen en geef ik mijn inkomsten door via de mail. De tweede brief stond vol beschuldigingen. Tien jaar heb ik in de cliëntenraad gevochten voor de klant van sociale zaken, vanuit het Komitee Vrouw en Bijstand, met aan mijn zijde het PEL en stichting Blut. We hebben verhitte discussie gehad tijdens de cliëntenraad vergaderingen met beleidsmedewerkers van de gemeente en wethouder. We hebben aanbevelingen gedaan over de bejegening van de klanten van sociale zaken. Gepoogd de toon van de brieven vriendelijker te maken.

Tien jaar voor de kat zijn viool. Want de brieven lijken alleen maar meer dreigend, meer intimiderende en zakelijker te worden. Ze dreigen nu met opschorten van de uitkering, want wat zei die beleidsmedewerker nou: "Handhaving door dwang en drang. Als we dreigen de uitkering stop te zetten luistert de klant wel." Machtsmisbruik jegens de kwetsbaren in onze samenleving. En ondanks dat ik bijna medicatievrij ben, al tien en half jaar clean ben van drank en drugs, al 12 jaar geen GGZ opnames meer heb, zal ik altijd de ex-junk blijven, de steuntrekker, de werkweigeraar, de GGZ-klant, de onruststoker, de misfit, de agressieveling, de randgroepjongere, de kraker. Want ik heb geen koophuis, ik heb geen carrière, ik heb geen auto, ik heb geen status of macht. En dat is dan wat het is. Ik ben gelukkig. Ik ben verliefd. Ik ben oké. Ik mag er zijn. Ik ben het waard. [Naam bij de redactie bekend]

SOCIALE ZAKEN WIL WEER IEDEREEN OPROEPEN: VAST RITUEEL OM DE ZOVEEL JAAR...

Het is een soort komeet: komt langs om de zoveel jaar: een oproep voor iedereen met bijstand om langs te komen. Deze maal werd dat januari jl. in een folder "Leeuwarden werkt" aangekondigd: in 2019 of 2020 krijgt u een oproep van Sociale Zaken. Onze bijstandswerkgroep stuurde hierover een reactie retour. De voornaamste punten:

